

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν α! Ἀθηναί.

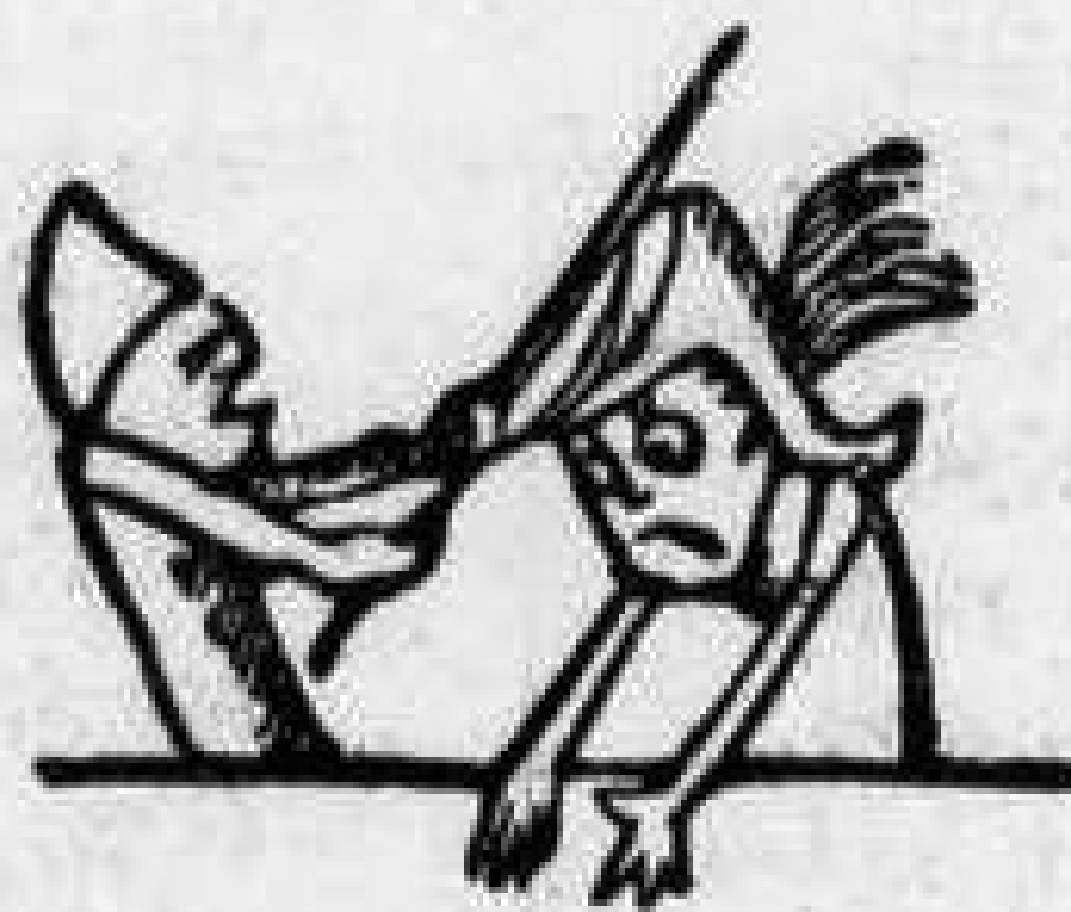
Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ εὖ χρόνον καὶ τι θά μᾶς τρέξη.

Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη.
Ἐνδρομητᾶς θά δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
Ἐπαρχίας — και' ὅτ' Ἐξωτερικόν.
Ἐπιδή καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Ἐνδρομή γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα και' μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε και' ὅτ' ὁ χέρι.
Ἄλλ' ἔδῳ συνδρομηταί — δὲν θά γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νιαραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και' συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆός μας μιά δεκάρα

Δεκατρεῖς τοῦ Δεκεμβρίου,
τοῦ μεγάλου Ἐλιστρατίου.

Σαραντα κι' ἑκατὸ κι' ἑπτὰ,
και' πάλι θέλομε λεπτά.

Φασουλῆς και' Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

-Νὰ μὴ μοῦ 'πῆς, βρέ, γιὰ χοροὺς και' ἄλλαις φλυαρίαις...
-Μὰ ἔδωσα τὸν λόγον μου νὰ 'πῶ γιὰ τῆς κυρίαίς,
ποὺ ἦσαν εἰς τοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλο καθὼς ξέρεις...
-Λέξι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν θέλω νὰ προφέρῃς.
-Πρέπει, μωρέ, ὅτ' ἡν καθεμιά νὰ ψάλω τὸ 'δικό της,
γιὰτὶ ἄλλοιῶς, βρέ Περικλή, δὲν θά φανῶ ἱππότης.
-Δὲν συμμαζεύεσαι, μωρέ, δὲν 'ντρέπεσαι κομμάτι,
ποὺ μιά φορά και' σύ, χαλέ, μοῦ 'πῆγες ὅτ' ὁ Παλάτι,
και' τώρα μόνο γιὰ χοροὺς και' ντάμαις τσαμπουνίζεις
και' οὔτε τὸν κυρίαρχον δὲν θέλεις νὰ φωτίξῃς
δι' ὅλα τὰ πολιτικὰ ζητήματα τῆς χώρας
εἰς ταύτας τὰς σημαντικὰς και' πολυτίμους ὥρας,
και' συζητήσεις ὅπως πρὶν δὲν κάμνομεν εὐρείας
περὶ μελλόντων βουλευτῶν και' τῆς περιφέρειας.
'Ανακατώθης, μασκαρᾶ, μὲ τόσοις ποδογύροις,

μὲ μυρωδιαίς, μὲ ντεκολτέ και' μὲ λεπτοὺς ζεφύρους,
και' γνώμη πιά γιὰ ζήτημα κανένα δὲν μοῦ δίνεις,
και' νέος Ἐρωτόκριτος κοντεύεις νὰ μοῦ γίνῃς,
χωρὶς νὰ σκέπτεσαι ποσῶς, ξετσιπίωτο γαϊδουρι,
πὼς τέτοια δὲν ταιριάζουνε ὅτ' ἡν ἀτιμή σου μούρη.
Φ.— Βρέ ἀφῆσέ με, Περικλή, νὰ 'πῶ γιὰ τῆς κυρίαίς.
Π.— Καὶ μία λέξι ἂν εἶπῃς, θά γίνουν ἱστορίαίς.
Μὲ τὴν ἐνηλικίωσιν σου ἔστριψε ἡ βίδα
και' κατὰ μέρος ἀφῆσες τὴν πάσχουσαν πατρίδα.
Φ.— Ἐπίτρεψέ μου, Περικλή...
Π.— Δὲν σοῦ τὸ ἐπιτρέπω.
Φ.— Θά πέσῃ ξυλοφόρτωμα σπουδαῖον καθὼς βλέπω.
Π.— Μισῶ και' ἀποστρέφομαι πρὸ χρόνων τὰς γυναίκαίς.
Φ.— Ἐν τούτοις κι' ὁ φιλόσοφος τὰς ἐξυμνεῖ Σενέκας.
Π.— Ἄς χάνεται γιὰ θηλυκὰ ὁποῖος ζευζέκης θέλει,

- ἀλλὰ ἐμένα, Φασουλῆ, πεντάρια δὲν μὲ μέλει.
- Φ.— Δὲν ἔχεις δίκη, Περικλῆ...
- Π.— Βρὲ σὺ πᾶνε, χαλντούπη.
- Φ.— Ἄρῃσιν καὶ ἴστον Θεοδωρῆ καθὼς καὶ ἴστον Τρικοῦπη, ἀρῃσιν καὶ εἰς τὸν Γλάστωνα, ἴστον Σώλσβουρου, σ' ἐμένα, καὶ ὀλίγον τι, μοῦ φαίνεται, ἀρῃσιν καὶ εἰς ἐσένα.
- Π.— Βρὲ πῆς μου γὰρ τῆς ἐκλογαῖς...
- Φ.— Ἔτσι ποῦ λές, καὶ μένε, πολλὰ κακὰ οἱ πρὸ πολλοὶ γὰρ τῆς γυναῖκες λένε, ἀλλ' ὅμως ἔχουν ἄδικο, καὶ ἄδικο μεγάλο... καὶ ἐγὼ συχνὰ τὸν ἄμπακο γὰρ τῆς κυρίας ψάλλω, ἐν τούτοις, φίλε Περικλῆ, καθὼς καταλαμβάνω, χωρὶς ποδογύρου καὶ ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ κᾶνω.
- Π.— Τί λές, βρὲ ἀφιλότιμε ;...
- Φ.— Αὐτὰ ὅπου σοῦ λέω.. ἂν ἀγαπῶ τὰ θηλυκὰ, ἐγὼ σ' αὐτὸ δὲν πταίω. Τοιούτους, φίλε Περικλῆ, μᾶς ἐπλασῖν ἢ φύσις...
- Π.— Λοιπὸν περὶ τῶν ἐκλογῶν δὲν θὰ μοῦ ὀμιλήσῃς ;
- Φ.— Ναὶ μὲν εἶν' ἐλαφρόμορφαίς, τρελλαῖς, κουταῖς, κοκέταις, γλωσσοκοπᾶναις δυναταῖς καὶ εἶδος τι μαζέταις καὶ ἔχουν τὴ μόδα τῆς Λιζιὲ συλλογισμὸν μονάχο, μὰ ἔχουν ἄλλα, Περικλῆ, ὅπου ἐγὼ δὲν τᾶχω.
- Π.— Ἀκόμη ἐξακολουθεῖς ;..
- Φ.— Τὸ ἄκτι μου θὰ βγάλω... λοιπὸν ἐπῆγαν πρὸς πολλὰς ἴστον δεῦτερο τὸν μπάλω...
- Π.— Κᾶτι σὲ τρώει σήμερα...
- Φ.— Ἀμέσως θὰ τελεσιώσω.
- Π.— Μωρὲ θὰ ἔβγαλῶ τὸν σουγιᾶ καὶ θὰ σὲ μαχαιρώσω.
- Φ.— Ἦσαν λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, περαπολλαῖς βαρβάταις μὲ κᾶτι κεντρολέμονα καὶ μαρμαρέναις πλάταις, μὲ κᾶτι μπράτσα, ποῦ ποτὲ ὁ ἥλιος δὲν τὰ βλέπει, μὲ κᾶτι χεῖλια, Περικλῆ, γλυκὰ σὰν τὸ σαλέπι, μὲ μάτια γαλανόμαυρα, ποῦ μέσα ψιχαλιζοῦν, καὶ μέσα ἴστον ψιχαλισμὸν φεργάδες ἀρμενίζου.
- Π.— Καὶ τί φρονεῖς, βρὲ Φασουλῆ, γὰρ τὸν Λουκᾶ τὸν Μπέλλω, γὰρ τὸν Παππασταθόπουλο καὶ γὰρ τὸν Βενιζέλο ;
- Φ.— Ἦσαν λοιπὸν κοντόχοντραις καὶ ἄλλαις Ἀμαζόνες, ποῦ στέκονται ἴστον Ἐκκλησιὰ σὰν μαρμαροκολώναις, μὲ πράσινα, μὲ κίτρινα, μὲ ἄσπρα, μὲ γαλάζια, μὲ σκέρτσα, μὲ κουνήματα, μὲ χίλια τόσα νάζια, ποῦ σὰν τὰ βλέπω, Περικλῆ, δὲν ξέρω τί νὰ κᾶνω, καὶ ὄλους τοὺς συνδυασμοὺς γὰρ μὰ στιγμὴ ξεχάνω.
- Π.— Μονάχος ὁ Ζυγομαλᾶς συνδυασμὸν θὰ κᾶνη, ἀντιπολιτευόμενον θαρρῶ τοῦ Δεληγιάννη.
- Φ.— Ἦσαν ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, —ψυχὴ μου ἴστα Πατήσια! καὶ μερικαῖς ψιλόλιγναις ὡς εἶδος κυπαρίσσια, πολλοὶ ἀγγέλοι πτερωτοί, μὰ καὶ πολλοὶ διαβόλοι, καὶ μερικαῖς μπαμπόγρηες μὲ κότσους καὶ φακίολι, ἀφράταις συνταγματαρχῶν καὶ ὑπασπιστῶν κοπέλαις, κᾶτι κυρίας Ἰπουργῶν καὶ ἄλλων σὰν βαρέλαις, μία κυρία Πρέσβειος, χυμένη ἴστον καλοῦπι, ποῦ ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς τῆς ἔγινε κουνουπι, μὲ ὠμορφὴ μὲ πασχαλιαῖς. νομίζω παντρεμένη, καὶ μία Ρῶσ' ἀκούρευτη καὶ μία κουρεμένη.
- Π.— Μωρὲ γὰρ ὄνομα θεοῦ..
- Φ.— Κατήφορο ἐπῆρα... πρὸς τούτοις ἦταν Περικλῆ, καὶ μία ζωντοχήρα, ποῦχε λουλούδια γύρω τῆς ὡς ἓνα εἶδος γλάστρα, τὰ ψάρια μὲ τὸν οὐρανὸν, τὴ θάλασσα μὲ τᾶστρα.
- Π.— Μοῦ λέν πῶς δὲν ἐκτίθεται ὁ κύριος Μπουφίδης,

- ἀλλὰ θαρρῶ πῶς δὲν θὰ ἔβγῃ ἐφέτος ὁ Λεβίδης.
- Φ.— Καὶ μὰ μινδὸν ἀπ' τῆς χαρᾶς καὶ τῆς συγκίνησίν τῆς ποῦ ὁ κλεινὸς Διάδοχος ἐχόρευε μαζί τῆς, ἐλιγοθύμησ' ἔξαφνα μὲς ἴστον χοροῦ τῆς σάλα καὶ ἀνθόνερο τῆς ἔφεραν καὶ ξύδι μὲ μπουκάλα. Καὶ μὰ μὲ μάτια γαλανὰ καὶ μὲ πολὺν καμᾶρι ἐπῆγε τὸν Διάδοχο μονάχο ν' ἀγκαζάρη, καὶ ἀπὸ τῶρα ἔμαθα καὶ εἶδα καὶ τὸ ξέρω πῶς πᾶν ἢ ντάμεις μοναχαῖς καὶ εὐρίσκουν καββαλῆ...
- Π.— Σῦρε ἴστον γέρο διαβόλο καὶ ἀκόμη παραπέρα.
- Φ.— Πρὸς τούτοις ἦτο, Περικλῆ, καὶ μία καμαρτζέρα, ὅπου τὴν ἐξεκούμπισαν ἀπ' τοῦ χοροῦ τῆς σάλα, καὶ ὀλίγου δεῖν νάληθῃ ἐκεῖ καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλα. Μὰ καὶ μὲ χήρα λιγερὴ ἐβγήκε νὰ χορέψῃ, ποῦ μὲ φορὰ νὰ παντρευτῆ καὶ δέκα νὰ χηρέψῃ, ἐγὼ καὶ πάλι Περικλῆ, γυναῖκα μου τὴν πέρνω...
- Π.— Μὰ τὸ σταυρό, βρὲ Φασουλῆ, τρεῖς ὥραις θὰ σὲ δερῶ.
- Φ.— Πρὸς τούτοις ἦσαν δεῖξ' ἔξαφνα καὶ πρώτης φηγοῦρῆς ποῦ ὄλ' ἡμέρα περπατοῦν καὶ κᾶνουν σὰν πιπίνια καὶ ἐξέρχονται συχνότατα πρὸς θήραν Ἀλωπέκων...
- Π.— Ἀλλ' ὅμως ὑποψήφιον δὲν εἶδα τὸν Νταλέκο.
- Φ.— Καὶ μὰ μὲ τριανταφυλλί καὶ ἀμυγδαλένια μάτια, ὅπου ἀζίζι, Περικλῆ, τοῦ κόσμου τὰ Παλάτια, ἀληθινὴ πεντάμορφη, στολὴ τῆς πρωτευούσης, ὠραιότερα καὶ αὐτῆς τῆς νύμφης Ἀρεθούσης, καὶ ἡ ἴστον παλῆ τῆς ἀδελφῆς μὲ κόκκινα κεράσια ὡς ἂν γλυκερὰ Χανούμισσα ποῦ στέκει ἴστα καφάσια καὶ ἄλλα κορίτσια ἔδρεθησαν σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι, ποῦ πίνονται, βρὲ Περικλῆ, καὶ μέσα ἴστον ποτήρι, καὶ τέλος εἶδα ἴστον χορὸν αὐταῖς τῆς ἴδου ντάμεις, ὅπου γὰρ τούταις γίνονται τοῦ κόσμου ἡ ρεκλάμιας, ποῦ τρῶς καμπόσαις ἀπ' αὐταῖς ὡς ἂν ραχάτ-λουκαῖς ποῦ φεύγουν ἀπὸ τοῦ Τσιγγροῦ καὶ πᾶνε ἴστον Δραγοῦ καὶ ὕστερα ἴστον Κριζῆ καὶ ὕστερα ἴστον ἄλλο, καὶ ὄλο τῆς ἴδου ἀπαντᾶς ἴστον καθενὸς τὸν μπάλω, καὶ σ' ὄλαις μὲ διαφορὰ παρατηρῶ μονάχο πῶς ἓνα χρόνο πρὸς πολὺν φορὴν ἴστον ῥάχη. Ἄν τῶρα δὲ γὰρ ντεκολτέ ζητῆς πληροφορίας, εἶδα πολλὴν ἀφέλειαν εἰς μερικὰς κυρίας, καὶ εἶχεν κᾶπως δίκαιον ὁ Δήμαρχος ἐκεῖνος, ποῦ ἄμα εἶδε τὸ γυμνὸν τῶν κυριῶν μας σιμήνος, ὀλίγου δεῖν ἢ βίδα του νὰ τοῦ στριφογυρίσῃ, καὶ ἂν εἶναι ὄλαις τίμαις ἐπῆγε νὰ ῥωτήσῃ. Οὐχ' ἦττον καὶ ἂν τὰ ντεκολτέ, τὰ τόσον ξεσχισμένα ποτὲ ὡς τῶρα, Περικλῆ, δὲν ἄρῃσαν καὶ ἐμένα, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς δεινῆς τοῦ ἔθνους τρικυμίας συμφάσκουν μὲ τὴν γνώμην μου περὶ πολυγαμίας.
- Π.— Λοιπὸν γὰρ τοὺς συνδυασμοὺς δὲν θὰ εἰπῆς καμπῶς.
- Φ.— Γὰρ τῆς γυναῖκες, Περικλῆ, μοῦ ἴστον ἄνισα ἢ γλωσσῶν καὶ ἂν συνδυάζονται παντοῦ τῆς εὐτυχῆς Ἑλλάδος καὶ ἂν τῶρα συνδυάζεται ὁ Ψύλλας καὶ ὁ Ράδος, ὁ κύριος Κουκούλεζας μὲ τὸν Λαπουσιάδη, ἢ καὶ ὁ κύριος Μπαζᾶς μὲ τὸν Ἀστεριάδη, καὶ ὁ Λάππας καὶ ὁ Βούλγαρης μαζί μὲ τὸν Μαρκέλο ἐγὼ νὰ συνδυάζωμαι μὲ ποδογύρους θέλω.
- Π.— Παραπολύ, ἀντίχριστε, μοῦ ἴστον ἄνισα ἴστον ρουθοῦνι, καὶ ὅπως μὲ φορὰ καὶ σὺ ἐσκότῳσες τὸν Δούνη, ἔτσι καὶ ἐγὼ, βρὲ, σήμερα θὰ σὲ αὐτοκτονήσω, καὶ ἀνοιξὲ τὸ στήθος σου νὰ σὲ δολοφονήσω.